
K A B A L O S M O K S L A S

Michael Laitman

SLAPTOJI
BIBLIJOS PRASMĖ

UDK 22
La-155

Versta iš:
Михаэль Лайтман
ТАЙНЫЙ СМЫСЛ БИБЛИИ
Серия: НАУКА КАББАЛА
Выпуск 6

Antras leidimas

© Michael Laitman, 2003
© Dialogo kultūros institutas, 2008
ISBN 978-9955-545-43-9

Slaptoji Biblijos prasmė

Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę. O žemė buvo dyka ir padrika, ir tamsa gaubė bedugnę, ir Dievo dvasia dvelkė viršum vandenų. Ir Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“ Ir pasirodė šviesa.

TORA (PENKIAKNYGĖ)

Įsivaizduokite mūsų Visatą: nesuskaičiuojama galybė galaktikų, žvaigždžių ir pasaulių... O dabar įsivaizduokite, kad Visatą, esančią tam tikroje erdvėje, išėmėme. Kaip galima įsivaizduoti atsiradusią tuštumą, jei joje nėra nieko, kas gali būti matuojama ar apibūdinama?

Juk visus reiškinius mes suvokiame susiedami su laiku, erdve, judėjimu. Jei sustabdysime judėjimą, nutrūks mūsų gyvenimas. Negalime įsivaizduoti nieko, kas visiškai nepaslankus, nesuvokiamas laike, be jokio tūrio.

Tačiau dvasiniame pasaulyje nėra nei kūnų, nei laiko, nei erdvės. Vadinasi, nėra jokio ryšio tarp dvasinio pasaulio ir mūsų supratimo, struktūros, prigimties, mūsų pojūčių. Ir mūsų žodynas neturi žodžių, kuriais būtų galima išreikšti dvasines sąvokas.

Taigi ką studijuoja kabala ir kodėl? Kaip apskritai galime aptarinėti tai, ko nesugebame įsivaizduoti? Jei pasitelkdami

visą fantaziją mes visiškai nepajėgūs įsivaizduoti dvasinio pasaulio, kaip galime suprasti, kas parašyta kabalistinėse knygose?

Dvasinis pasaulis tarsi praeina nepaliesdamas mūsų pojūčių, mes jo neapčiuopiame. Bet jis yra čia! Ir nors negalime įsivaizduoti pasaulio be erdvės, laiko, judėjimo, visgi turime suvokti, kad viso to nėra dvasiniame pasaulyje.

Apie ką rašo šventosios knygos

Kai studijuojame Torą (Penkiaknygę, Bibliją), privalome suvokti pagrindinę taisyklę: visi Toroje ir kitose šventosiose knygose parašyti žodžiai – ne mūsų pasaulio objektai. Jie simbolizuoja dvasinius objektus ir šaknis, kurie neturi nieko bendro su mūsų pasauliu. Niekad neturime susipainioti!

Tora – šventi Kūrėjo vardai, t. y. Kūrėjo suvokimo matai, nes vardas reiškia suvokimą. Panašiai kaip mūsų pasaulyje duodame objektui vardą pagal tai, kaip jį jaučiame savo pojūčiais. Visa Tora – artėjimo prie Kūrėjo, Kūrėjo pajautimo pakopų aprašymas.

Kūrimo sumanymas ir kabalos kalba

Visus pasaulius, tarp jų bei mūsų, ir visus juose esančius objektus vienija bendras Kūrėjo sumanymas: suteikti begalinį malonumą kūriniui – sielai. Ši vienintelė mintis ir tikslas sujungia kūrimo pradžią ir pabaigą. Visos mūsų patiriamos kančios, mūsų darbas su savimi ir atlygis nulemti tik šios minties.

Visos sielos, individualiai išsitačiusios, vėl susijungia į vieną sielą, ir todėl kiekviena siela patiria ne tik dvigubą malonumą (dėl to, kad mėgaujasi ir suteikia džiaugsmą Kūrėjui), bet ir jaučia visų susijungusių sielų mėgavimąsi.

O iki tol žmonės, kurie dirbdami su savimi kyła dvasišškai, pradeda jausti kitus pasaulius ir įvaldo visus pasaulius dar gyvendami mūsų pasaulyje. Atrodanti keista kabalos kalba jiems tampa veiksmų, minčių ir jausmų kalba, o mūsų pasaulyje priešingos sąvokos susijungia vienoje šaknyje.

Pavyzdžiui, „Jeruzalė“ kabalistinėje literatūroje nereiškia mums žinomo miesto, bet nurodo tam tikrų dvasinių jėgų visumą ir tam tikros dvasinės energijos koncentraciją, kas priskiriama konkrečiai vietai dvasinių pasaulių sistemoje.

Kitas pavyzdys: nagrinėjamų dvasinių struktūrų dalys dažnai vadinamos kaip žmogaus kūno dalys – galva (*roš*), kūnas (*guf*), krūtinė (*chaze*), burna (*pe*), akys (*einaim*) ir t. t. Galvoje turimos ne mūsų konkrečios materialiosios dalys, o jų dvasinės šaknys. *Roš* nurodo priimančią sprendimus dvasinio objekto dalį, *guf* – vykdomųjų funkcijų susitelkimą.

Kabala – sielos inžinerija

Aukštesniojo pasaulio aprašymas – būdas atvaizduoti mūsų sielą, jos suartėjimo su Kūrėju pakopas, t. y. vis didėjanti Kūrėjo jautimą. Kabala išskirsto bendrąją sielą į dalis, duoda kiekvienai jų tam tikrą pavadinimą, atitinkantį jos savybę, aprašo tų dalių veiksmus.

Tai – jausmų kalba, bet ji konkreti, leidžianti naudoti grafikus, brėžinius ir formules. Kabala – sielos inžinerija. Tačiau

kaip galime pritaikyti savąją netikslią ir ribotą kalbą tokiems tiksliams dvasiniams tyrinėjimams bei aprašymams?

Kaip kalba, sukurta remiantis „mūsų pasaulio“ subjektyviais pojūčiais, gali būti panaudota objektyviems dvasinio pasaulio pojūčiams perteikti? Juk net žodį „šviesa“ (subtiliausia mūsų pasaulio sąvoka, nes ji artimiausia dvasinei sąvokai) mes įsivaizduojame kaip saulės šviesą arba proto šviesą, kas visiškai netolygu dvasinei šviesai.

Beje, ir mūsų pasaulyje šviesa, nepaisant visų teorijų (elementariųjų dalelių, bangų ir t. t.), – labiausiai nesuprantamas reiškiny.

Mūsų pasaulyje šviesa interpretuojama ir kitaip. Pavyzdžiui, sakome: „šviesu sieloje“, „šviesos spindulėlis“, kai jaučiame kažkokį pasitenkinimą arba kalbame apie minties, proto šviesą.

Jeigu parinksiu žodžius, kurie atitinka mano pojūčius, ir perteiksiu juos tau, ir tu įsivaizduosi savuosius pojūčius, kurie, tavo nuomone, atitinka mano žodžius, tada kur tas bendras etalonas, kuris padėtų išmatuoti mūsų pojūčių (sukeltų tos pačios sąvokos ar žodžio) panašumą?

Mano pojūčiai nebūtinai panašūs į tavuosius. Sukeliu tau kažką panašaus... ir tai – visa mūsų „bendra kalba“.

Jeigu net mūsų pasaulyje negalime tiksliai išreikšti savo pojūčių, kaip galime pritaikyti šią kalbą dvasinėms kategorijoms aprašyti? Juk dvasinis pasaulis – pojūčių pasaulis. Ten nėra jokių kūnų, tik norai ir jų jautimas. Beje, kabalistai teigia, jog jautimas tobulas ir labai tikslus, todėl reikalauja tobulos ir tikslios kalbos jį nusakyti.

Pabandykite tiksliai įvertinti savo nuotaiką, grafiškai palyginkite ją su kito žmogaus nuotaika, su jūsų vakarykšte

būseną. Pamėginkite skaičiais išreikšti visus savo savijautos niuansus, pažymėdami, kaip jūsų nuotaika priklauso nuo pojūčių, nerimo, nuovargio, formulėmis apibrėžkite baimes, atsižvelgdami į paros metą ir pan. Mūsų pasaulyje negalime tiksliai išmatuoti savo vidinių pojūčių.

Tarkime, prisilietimo prie kažko įkaitusio ryšys su pliaukštelėjimo banga smegenyse taip pat priklauso nuo mano nuotaikos, savijautos, fizinio pasirengimo ir kitų individualių parametrų.

Nemokame procentais, kiekiu ir kokybe palyginti muzikos teikiamo malonumo su malonumu, kurį patiriame valgydami skanų patiekalą.

Jeigu mūsų kalba tokia primityvi, ribota, subjektyvi ir netiksli, kaip kabalistai galėjo ją pritaikyti itin tiksliai dvasiniams jausmingiems veiksmams aprašyti ir kodėl būtent pritaikė, o ne išrado ypatingą kalbą?

Juk tiksliajame moksle, jei nors vienas ženklas panaudotas netinkamai, tas, kuris pažįsta tą ženklą, bet nežino, kad yra klaida, nesupras, kodėl gauti tokie rezultatai. Jis suvoks rezultatą kaip visiškai nepatikimą mokslinį teiginį. O tas, kuris nesusipažinęs su ženklais, palaikys aprašymą tiesa ir suklys!

Šakų kalba

Kabalistai savo mokslui pasirinko ypatingą kalbą, kurią pavadino „šakų kalba“. Šio pasirinkimo priežastis ta, kad viskas mūsų pasaulyje (negyvoji gamta, augalinė, gyvūninė, žmogus) sukurta ir valdoma, viskas, kas vyko, vyksta ir įvyks (t. y. visi objektai ir jų valdymas), nusileidžia iš Kūrėjo ir pereina visus dvasinius pasaulius, kol atsiranda mūsų pasaulyje.

Ir viso to valdymas nuolat atnaujinamas iš aukščiau, iš viršaus žemyn – iki mūsų pasaulio.

Viskas prasideda aukštesniajame pasaulyje, o paskui palaipsniui nusileidžia į mūsų pasaulį. Ir kadangi viskas atsiranda iš aukštesniojo pasaulio, egzistuoja griežtas ryšys tarp mūsų pasaulio objektų (pasekmės) ir jų priežasties, šaltinio dvasiniame pasaulyje.

Kabalistai, kurie nustato šį tikslų ryšį, matydami ir aukštesnįjį objektą (šaknį, iš kurios viskas kyla), ir žemesnįjį mūsų pasaulio objektą (kuris yra aukštesniojo padarinys ir jo valdomas), gali tiksliai pasakyti, kas su kuo susiję. Ir todėl gali tiksliai pavadinti objektus – šaknis aukštesniuosiuose pasauliuose pagal jų materialius padarinius (šakas) mūsų pasaulyje.

Štai kodėl ši kalba vadinama „šakų kalba“, o ne „šaknų kalba“. Juk šaknys vadinamos jų šakų vardais, o ne atvirkščiai. Taigi kabalistai rado kalbą, kuri mūsų kasdieniais žodžiais tiksliai nusako dvasinį pasaulį. Ir negali būti kitos kalbos, nes nėra jokių kitų žodžių, suprantamų tiems, kurie egzistuoja abiejuose pasauliuose.

Todėl, kad apibūdintų aukštesnįjį pasaulį, kabalistai ima mūsų pasaulio pavadinimus ir jais aprašo aukštesniuosis objektus, mūsų pasaulio šaknis.

Tačiau jei žmogus to nežino, jis kabalistinę knygą skaito tarsi apsakymą apie mūsų pasaulį. Kabalisto šie žodžiai neklaidina, jis aiškiai supranta, apie ką iš tiesų rašoma knygoje, nes tiksliai žino, kurią šaką, pasekmę, mūsų pasaulyje atitinka šaknis aukštesniajame pasaulyje.

SEPTYNIOS KŪRIMO DIENOS

Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę. O žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę ir Dievo dvasia dvelkė viršum vandenų. Tuomet Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“ Ir šviesa pasirodė. Dievas matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. Dievas pavadino šviesą diena, o tamsą naktimi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, pirmoji diena.

Šiais žodžiais prasideda pirmasis Toros (Penkiaknygės) skyrius *Bereshit* (Pradžios knyga). Jie sukelia tam tikrų vaizdinių. Esame girdėję įvairių šių žodžių pažodinės reikšmės (*pšat*) lygmens interpretacijų. Tačiau šie paprasti paaiškinimai palieka daugybę klausimų; trūksta logikos ir mokslinio požiūrio. Kaip kabala aiškina, apie ką rašoma Toroje?

Visos šventosios knygos kalba tik apie dvasinį pasaulį, kaip jis sukurtas ir kaip vėliau iš jo atsirado mūsų pasaulis. Beje, ne šiaip sau pasakojama, kas yra „ten“, o žmogus mokomas tą pasaulį išvysti.

Laipsniškas aukštesniojo pasaulio atskleidimas vadinamas dvasiniu žmogaus kilimu arba dvasinio kilimo pakopomis. Šiose knygose dvasiniam pasauliui aprašyti naudojamos kelios kalbos. Kabala – mokslas apie aukštesniojo pasaulio sandarą, ji naudoja *sfirot*, *parcufim* kalbą, grafikus ir

brėžinius. Tora aprašo aukštesnįjį pasaulį naudodamasi kasdienine kalba. Be to, yra alegorijų ir įstatymų kalbos. Pamėginsime išversti Toros kalbą į kabalos kalbą.

Tora aiškina aukštesniojo pasaulio gimimą, jo sandarą ir raidos planą, o paskui Žmogaus sukūrimo procesą. Tačiau tai ne mūsų pasaulio žmogus. Tora kalba apie norą gauti malonumą (vadinamą siela arba Adomu) sukūrimą siekiant užpildyti šį norą (kūrinį, sielą) amžinu absoliučiu malonumu.

Šis noras mėgautis ir yra vienintelis kūrinys. Be jo yra vien Kūrėjas. Todėl viskas, išskyrus Kūrėją, yra tik įvairūs noro mėgautis dydžiai.

Tas pats ir mūsų pasaulyje: visi objektai vienas nuo kito skiriasi tik skirtingu noro mėgautis kiekiu, kuris lemia visas kiekvieno objekto savybes.

Šis noras susideda iš penkių lygių ir šios penkios noro (kūrinio) dalys vadinamos *sfirot*: *keter*, *chochma*, *bina*, *tiferet*, *malchut*.

Kūrėjas nori visiškai užpildyti kūrinį malonumu, kad kūrinys pajustų tobulybę ir amžinybę, nes pats Kūrėjas yra būtent tokios būsenos ir nori suteikti ją mums.

Kūrėjas tobulas ir vienas. Būdamas tobulas Jis nori dovanoti tobulybę, Savo paties būseną, kūriniams. Todėl kūrinio užduotis – pasiekti Kūrėjo tobulumą, pajėgti priimti tai, ką nori duoti Kūrėjas.

Kabala nagrinėja ne tai, kas vyksta mūsų pasaulyje, o kas vyksta aukštesniajame pasaulyje, iš kur į mūsų pasaulį nusileidžia visos jėgos, gimdančios, sukeliančios visus įvykius. Mokydamasis kabalos žmogus pradeda regėti aukštesnįjį pasaulį.

Aukštesniojo pasaulio matymas leidžia žmogui pažinti patį Kūrėją ir koku būdu Jis sukūrė dvasinį pasaulį. Šis veiksmas kabaloje vadinamas „pirmąja kūrimo diena“. Savo vėlesniuose veiksmuose (vadinamomis paskesnėmis dienomis) Kūrėjas sukūrė valdančiąsias aukštesniojo pasaulio jėgas. Paskutinis, šeštasis, Kūrėjo veiksmas (šeštoji kūrimo diena) buvo Adomo sukūrimas.

Kadangi Adomas buvo paskutinis Kūrėjo veiksmas, jis ir yra viso kūrimo tikslas. Viskas, kas sukurta prieš jį, buvo sukurta jam. Taigi kas pagal Kūrėjo sumanymą turi įvykti su Adomu? Adomas turi tapti panašus į Kūrėją, visiškai Jam lygus, turi pats valdyti visą kūriniją ir savo paties likimą.

Beje, žmogus savarankiškai turi pasiekti šią aukščiausią, tobulą būseną. Pasiekti savarankiškai – reiškia iš pradžių patirti blogiausią būseną (priešingą Kūrėjo būsenai), o po to savo pastangomis iš jos pakilti.

Kabala padeda žmogui matyti abu pasaulius (mūsų ir aukštesnįjį) bei jų tarpusavio sąveiką. Informacija iš aukštesniojo pasaulio nusileidžia pas mus ir virsta mums matoma materija. O mūsų reakcija į tai, kas ateina iš aukščiau, informacijos pavidalu kyla atgal į aukštesnįjį pasaulį ir nuštato, kaip (gerai ar blogai) nusileis ir materializuosis mūsų ateitis, rytojus.

Taigi Kūrėjas (egzistuojantis aukščiausiam dvasiniame lygmenyje) sukūrė kūrinį iš Jam priešingos egoistinės savybės, visiškai pripildė jį šviesa, o vėliau, pašalinęs šviesą, nulaido į būseną „mūsų pasaulis“.

Kildamas dvasinėmis pakopomis atgal kūrinys nusipelno patirti malonumą, kuris daug kartų didesnis, nei buvo prieš nusileidžiant į šį pasaulį.

Kūrinyi turi turėti galią ir galimybę laisvai veikti tarp priešingų jėgų – savojo egoizmo ir Kūrėjo, savarankiškai rinktis kelią ir juo eiti.

Kad suteiktų kūriniui (t. y. žmogui) šias sąlygas, Kūrėjas turi:

- visiškai atitolinti nuo Savęs kūrinių;
- suteikti jam galimybę tobulėti ir suvokti pasaulių sistemą;
- suteikti galimybę veikti laisvai.

Kūrėjas palaiapsniui suteikia tokias sąlygas kūriniui. Iš pradžių kūrinyi, jausdamas Kūrėją (pripildytas šviesos), yra nesavarankiškas: šviesa visiškai jį slopina, diktuoja jam savo sąlygas, perduoda savo savybes.

Kad kūrinyi taptų savarankiškas, nepriklausomas, Kūrėjas privalo visiškai nuo jo atitolti. Kitaip tariant, kūrinyi, išsilaisvindamas iš šviesos, įgyja veiksmų laisvę. Šviesos išstūmimo iš dvasinio *kli* (indo) veiksmas vadinamas susitraukimu.

Tora prasideda žodžiu „pradžioje“ (*berešit*), kas yra Kūrėjo atsitolinimo nuo kūrinio pradžia. Žodis „berešit“ kilęs iš žodžio „bar“ (išorė), t. y. juo apibūdinamas išėjimas iš Kūrėjo į atskirą būseną tarp dangaus ir žemės.

„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“. Dangus – *sfera bina* su savo altruistinėmis savybėmis. Žemė – *sfera malchut* su savo žemiškomis, egoistinėmis savybėmis. Tarp šių priešingų savybių, kurios yra visos pasaulių sistemos pagrindas, sklindo žmogaus siela.

Tora prasideda kūrinio, aukštesniojo pasaulio gimimu ir žmogaus, Adomo sielos, sukūrimu, o ne kūrimo pabaiga.

Toros paskirtis – instrukuoti šio pasaulio žmones, kaip pakilti į geriausią, tobuliausią būseną.

Pradinė kūrinio, sielos, Adomo (nesvarbu, kaip pavadinime) būseną yra netobula. Kūrinys privalo pasikeisti, pasiekti „ištaisymo pabaigos“ būseną.

Įsivaizduokite, kad turite netinkamą įrankį, kurio jums reikia darbui. Kad galėtumėte juo naudotis, pirmiausia teks jį pataisyti. Taigi Tora ir aiškina, kaip galime pataisyti šį sulūžusį instrumentą – sielą, kurią gavome iš aukščiau.

Taisymosi metu žmogus yra tarp dviejų pasaulių – aukštesniojo ir žemesniojo. Vykstant šiam procesui žmogaus siela įgauna reikalingų įgūdžių, žinių, patirties, o svarbiausia, žmogus įgyja naujus pojūčius, naujas, dvasines, savybes.

Taigi visiškai ištaisęs savo sielą, jis įgauna savybes, kurios leidžia jam egzistuoti visame aukštesniajame pasaulyje, amžinybėje, taikoje ir tobulybėje.

Nei kabalistiniai šaltiniai, nei Tora neaprašo šios ypatingos būsenos. Jos neįmanoma aprašyti, nes mūsų kalboje nėra tam tinkamų žodžių. Ją suvokia tik tie, kurie tobulėdami pereina visas parengiamąsias būsenas ir pasiekia ištaisymo pabaigą.

Už ištaisymo pabaigos ribų yra sritis, kuri niekur apskritai neaprašoma. Būtent ten slypi vadinamosios „Toros paslaptys“.

Tik keletas užuominų apie tas paslaptis yra knygoje *Zohar* ir Talmude. Šios ypatingos, slaptos būsenos vadinamos „Maase Merkava“ ir „Maase Berešit“. Tačiau tai tik užuominos. Šios būsenos, dvasinės sritys, negali būti apibūdinamos žodžiais, nes mūsų žodžiai, raidės, sąvokos paimti iš ištaisymo srities ir galioja tik joje.

Mes visiškai neįsivaizduojame, kas egzistuoja aukščiau ištaisymo sistemos, ir todėl tai negali būti perkelta į žmogiškąją kalbą, išprausta į mūsų apibrėžimų, vaizdavimosi sistemą.

„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę...“ – turima galvoje dviejų savybių (egoistinės ir altruistinės) sukūrimą. Su altruistine „dangaus“ savybe taisoma egoistinė „žemės“ savybė. Taisydas pereina septynias būsenas, vadinamas „septyniomis kūrimo dienomis“.

Be abejo, tai sąlyginis pavadinimas, jis neturi nieko bendro su septyniomis žemiškomis dienomis. Neturima galvoje diena ar naktis, šviesa ar tamsa Žemėje. Kalbama apie dvasines būsenas, dvasinius žmogaus, pereinančio šias ištaisymo stadijas, pojūčius, apie jo sielos, kol kas esančios „žemės“ lygmenyje, taisymo sistemą.

Būtina pakelti sielą iš *sfiros malchut* lygio į *sfiros bina* lygį, t. y. transformuoti egoistinę *malchut* savybę į altruistinę *binos* savybę. Tai pasiekama septyniais nuosekliais ištaisymais, kurie vadinami „septyniomis savaitės dienomis“.

Tora aiškina, ką „kiekvieną dieną“ žmogus turi daryti su savo siela.

Pirmoji diena

Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę. O žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę ir Dievo dvasia dvelkė viršum vandenų. Tuomet Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“ Ir šviesa pasirodė. Dievas matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. Dievas pavadino šviesą dieną, o tamsą naktimi.

Atėjo vakaras ir išaušo rytas, pirmoji diena.

„Ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos“. Ką tai reiškia? Atlikdamas ištaisymus žmogus privalo sekti Kūrėjo veiksmais. Todėl pirmasis priesakas, kurį jis turi vykdyti, – taip suskirstyti savo viduje mintis ir norus, kad pamatytų, kurie iš jų šviesūs – „dangus“ ir kurie tamsūs – „žemė“.

Šis procesas vadinamas blogio išisąmoninimu (*akaratra*). Studijuodamas kabalistines knygas, bendraudamas su kabalistais, žmogus pradeda analizuoti, kokios jo savybės priklauso dvasinėms, o kokios – kūniškoms.

Šių savybių supriešinimas, suskirstymas, vienos nuo kitos atskyrimas ir yra pirmasis žingsnis tobulėjimo link. Tai pirmoji žmogaus diena kuriant savyje Žmogų.

Antroji diena

Dievas tarė: „Tebūna skliautas viduryje vandenų ir teatskiria vandenį nuo vandenų!“ Dievas padarė skliautą ir atskyrė vandenį, buvusius po skliautu, nuo vandenų, buvusių viršum skliauto. Taip ir įvyko. Dievas pavadino skliautą dangumi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, antroji diena.

Žmogus, savyje atskyręs egoistines savybes nuo altruistinių, turi pradėti jas taisyti. Kaip tai daroma?

Tai daroma pasinaudojant ypatinga Kūrėjo šviesa. Kūrėjas skleidžia dvejopą šviesą: šviesą *chochma* ir šviesą *chasadim*. Naudodamas šviesos *chasadim* (gailestingumo) savybę, vadinamą „vandeniu“, žmogus įvaldo atidavimo savybę, altruizmą.

„Žemė“ – egoistinė savybė gauti, viską įtraukti į save, mūsų pirminė prigimtis. Vanduo, atidavimo savybė, sudrėkina žemę ir sudaro galimybę joje atsirasti gyvybei.

Atidavimo savybė ištaiso egoizmą, leidžia teisingai, savo ir kitų naudai juo naudotis. Egoizme, kurį ištaisė atidavimo savybė, žmogus jaučia aukštesnįjį pasaulį, Kūrėją, mato savo ankstesnius gyvenimus ir savo kelią į kūrimo tikslą. Būtent sieloje, kuri yra amžina ir pereina iš kūno į kūną, žmogus gali regėti visus savo gyvenimo ciklus. Tas, kuris neištaisė sielos, negali išvysti nieko, kas yra virš mūsų pasaulio.

Trečioji diena

Dievas tarė: „Tebūna sutelkti vandenys po dangumi į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!“ Taip ir įvyko. Dievas pavadino sausumą žeme, o vandenų telkinį jūromis. Ir Dievas matė, kad tai gera. Dievas tarė: „Teželdina žemė augmeniją: augalus, duodančius sėklą, ir visų rūšių vaismedžius, nešančius žemėje vaisius su sėklomis!“ Taip ir įvyko. Žemė išželdino augmeniją: augalus, duodančius visų rūšių sėklą, ir visų rūšių medžius, vedančius vaisius su sėklomis. Ir Dievas matė, kad tai gera.

Atėjo vakaras ir išaušo rytas, trečioji diena.

Vandenys susirenka po dangumi ir atsiranda sausa žemė. Pirmapradės žemės dalis pasirodo iš vandens. Vandeniui ištaisius žemę, ji tampa tinkama gyvybei joje užgimti, nes turi abiejų, žemės ir vandens, savybių.

Vanduo pats savaimė toks pats pražūtingas gyvybei kaip ir sausa žemė. Prisiminkime, kaip Nojus pasiuntė karvelį, kad šis surastų žemę. Būtent teisingu „dangaus“ altruistinių ir „žemės“ egoistinių savybių sujungimu žmogaus sieloje

grindžiamas šių Kūrėjo ir kūrinio savybių ištaisymas ir panaudojimas.

Šis ištaisymas vadinamas „viduriniąja linija“ (*kav emcai*). Mūsų natūrali egoistinė prigimtis vadinama žemiškąja, kai-riąja linija. Dešinioji linija – Kūrėjo savybės, vandens, altruizmo, atidavimo savybės.

Žmogus turi pasirinkti būtent viduriniąją liniją – „pasirinkti gyvenimą“. Kitaip tariant, žmogus turi paimti tiek „vandens“, kiek sumaišius su „žeme“ pakaktų šioms dviem linijoms vienai kitą papildyti ir subrandinti vaisius. Iš tos savybių kombinacijos žemė pagimdo „gyvybės medį“, kuris simbolizuoja dvasinę žmogų, jaučiantį visus pasaulius, amžinai ir laimingai juose egzistuojantį.

Amžinai – reiškia, kad tapatindamasis ne su laikinu kūnu, o su amžina siela žmogus pradeda save suvokti kaip sielą, o kūną kaip laikinąjį apvalkalą. Šis perėjimas prie tapatinimosi su siela vietoj kūno yra grynai psichologinis ir atsiranda, kai žmogus įvaldo *binos* savybę.

Ketvirtoji diena

Dievas tarė: „Tebūna šviesuliai dangaus skliaute dienai nuo nakties atskirti! Teženklina jie šventes, dienas ir metus, tebūna jie šviesuliai dangaus skliaute žemei apšviesti!“ Taip ir įvyko. Dievas padarė du didžiulius šviesulius - didesnįjį šviesulį dienai valdyti ir mažesnįjį šviesulį nakčiai valdyti - ir žvaigždes. Dievas sudėjo juos į dangaus skliautą šviesti žemei, valdyti dienai bei nakčiai ir atskirti šviesai nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad tai gera.

Atėjo vakaras ir išaušo rytas, ketvirtoji diena.

Ketvirtą dieną atsirado dangaus šviesuliai, žymintys dienos ir nakties kaitą, mėnesius, metus.

Tobulėja kiekviena smulkiausia pasaulio dalis ir visa pasaulių sistema. Visa sistema vadinama Adomu arba siela, o jos sudedamosios dalys – individualiomis sielomis arba Adomo sūnumis (*bnei adam*). Kiekvienai individualiai sielai būdingi tie patys ištaisymo laikotarpiai kaip ir bendrai sielai.

Penktoji diena

Dievas tarė: „Teknibžda vandenyse gyvūnų daugybė, teskraido paukščiai viršum žemės po dangaus skliautu!“ Taip ir įvyko. Dievas sukūrė didžiąsias jūros pabaisas bei visus judančius visų rūšių gyvūnus, kurie knibžda vandenyse, ir visus visų rūšių sparnuočius. Ir Dievas matė, kad tai gera. Dievas palaimino juos tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės! Pripildykite jūrų vandenį, o paukščiai tesidaugina žemėje!“ Atėjo vakaras ir išaušo rytas, penktoji diena.

Knyga *Zohar* aprašo kiekvieną kūrimo dieną kaip dangaus rūmų (*eichalot*) statymą. Turimos galvoje tuščios erdvės (troškimai), kurios, egoistinėms sielos savybėms palaipsniui keičiantis į altruistines, užpildomos aukščiausiaja šviesa. Šią aukščiausiąją šviesą iš dalies jaučia klinikinę mirtį patyrę žmonės, kurie vėliau pasakoja apie ypatingą, stebuklingą, nežemišką ramybės ir džiugesio jausmą.

Šis laipsniškas tuščių erdvių užpildymas atveda visas sielas į galutinio ištaisymo ir tobulybės būseną. Aukštesnia-

jame pasaulyje nėra laiko, jis išnyksta, nes visos būsenos tobulos. Taip pat ir Toros pasakojimas neskaido įvykių pagal laiką, viskas siejama tikrai su priežastimi ir pasekme.

Todėl paskaite toliau pamatysime, kad žmogus buvo sukurtas šeštąją dieną, išbuvo vos keletą valandų, nusidėjo ir nukrito į žemesnįjį pasaulį. Su juo nupuolė ir visas pasaulis.

Šeštoji diena

Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą; tevaldo jie ir jūros žuvis, ir padangių sparnuočius, ir galvijus...

Ką reiškia „pagal paveikslą ir panašumą“? Toroje parašyta „Be celem Elokim bara...“.

Celem reiškia *binos* dalį, kuri nusileidžia į sielą ir suteikia jai Kūrėjo savybes. Kitaip tariant, *binos parcufras* – aukštesniojo valdymo aparatas, kuris vadovauja visoms sieloms, jų ištaisymo būdams ir tvarkai.

Viskas, kas mums nutinka, kyla iš *binos*. *Malchut* – visų sielų, kurias reikia ištaisyti, susitelkimas. Į *malchut* įsiterpia ypatingas *binos* instrumentas ir leidžia jai išsitaisyti.

Ši pagalbinė sistema, kurią iš aukščiau gauna kiekviena *malchut* siela, vadinama *celem* – „paveikslu“. Turimas galvoje savybių rinkinys, Kūrėjo atvaizdas.

Neturėdami informacijos apie kūrimo programą ir nejausdami dvasinių pasaulių, mes nežinome, kaip elgtis, kokį žengti kitą žingsnį, nesuprantame, ko iš mūsų reikalaujama. Kad žmogus įgytų pažangai būtinų savybių, *bina* turi mus išmokyti, parodyti, ką ir kaip daryti.

Būtent tai ir daro mummyse *celem* (iš *binos* nusileidžiantis pagalbinis instrumentas). Jis įsiterpia į mūsų sielą ir inspiroja visus reikiamus ištaisymus. Todėl ir pasakyta, kad *celem* padeda tapti Žmogumi.

Septintoji diena

Ir buvo užbaigti dangus ir žemė, septintą dieną
buvo nutraukti visi darbai.

Žmogaus darbas – įsigyti *binos* savybes. Šiomis savybėmis jis tobulina save ir kyla aukšty. Šešis kartus jis atliko taisymosi veiksmus: *hesed, gvura, tiferet, necach, hod, jesod*. Šie šeši nuoseklūs ištaisymai vadinami šešiomis dienomis arba šešiais tūkstančiais kūrimo metų. Paskutinioji *sfira malchut* nesugeba pati išsitaistyti. Tačiau sugėrusi anksčiau šesiu *sfirot* (*sfira* – vns., *sfirot* – dgs.) savybes, gali jas iš jų perimti. Todėl septintosios dienos esmė ta, kad viskas, kas sukaupta ir sukurta per šešias dienas, įeina į *malchut*. Ši diena vadinama ypatinga, nes šioje būsenoje sielos užpildomos aukščiausia šviesa. Vienintelė sąlyga – „netrukdyti“ šiam procesui, kas simboliškai išreiškiama *Šabato* įstatymuose.

Klausimas:

Ar egzistuoja ryšys tarp septynių kūrimo dienų ir dvasinės metų skaičiavimo sistemos?

Toks ryšys egzistuoja. Žmonijai šios septynios dienos praeina kaip septyni tūkstančiai metų. Šeši tūkstančiai

metų yra lygūs šešioms savaitės dienoms (šiokiadieniams), per kurias žmonija iš pradžių nesąmoningai, o vėliau sąmoningai dėdama pastangas tobulėja.

Ir galiausiai ji pasiekia septintą tūkstantmetį arba septintą dieną – *Šabatą*. Tai būseną, kai aukščiausioji Dieviškoji malonumo ir pilnatvės šviesa užpildo ištaisytas žmonijos savybes.

Klausimas:

Ar skaičius „septyni“ turi kokią nors slaptą reikšmę?

Sistema, valdanti mūsų pasaulį, susideda iš septynių dalių. Iš to kyla padalijimai į 7 arba 70: septyniasdešimt pasaulio tautų, septynios savaitės dienos; žmogaus siela susideda iš septyniasdešimt dalių, žmogaus gyvenimas laikomas septyniasdešimt metų ilgio ir pan.

Visas žmonijos kelias susidaro iš šešių dienų – 6000 tobulėjimo metų. Bendras sąmoningas žmonijos tobulėjimas prasidėjo 1995 (5755) metais. Per likusį iki 6000 metų laiką, mes, visa žmonija, turime išsitaistyti, o vėliau, septintajame tūkstantmetyje, gauti pelnytą, užsitarnautą apdovanojimą.

Klausimas:

Ar mes galime daryti įtaką šiems procesams, „suspausti“ laiką, sutrumpinti savo kelią į kūrimo tikslą?

Vienintelis dalykas, ką galime padaryti, – įsiterpę į procesą, suplanuotą iš aukščiau septyniems tūkstančiams metų, jį pagreitinti. Tie, kurie gali individualiai įsijungti į šį procesą, anksčiau pasiekia aukštesnįjį pasaulį ir pajunta tobulą tikrovę.

Beje, pats tobulėjimo kelias (jeigu einama sąmoningai, savo pastangomis) jaučiamas kaip kūrimas, romantiškas siekis, o ne nuolatiniai lemties smūgiai.

Mes būtent ir studijuojame visos pasaulių sistemos struktūrą ir funkcionavimą, kad aiškiai žinotume, kaip įsiterpti, ką pakeisti. Apskritai žmogus negali tiesiogiai daryti įtakos savo šakniam, šaltiniui, iš kurio kilo. Juk jis – žemesnė pakopa, šaltinio padarinys.

Tačiau žmogui tobulėjant, tampant panašiam į savo šaknį, keičiasi jo vidiniai pojūčiai: vietoj likimo smūgių, nuolatinių nemalonumų, kasdieninių sunkumų jis ima jausti palaimą, ramybę, tobulumą, visišką pažinimą. Kūrėjas sukūrė mus šiame pasaulyje, kad naudodamiesi kabala pažintume aukštesnįjį pasaulį ir pradėtume valdyti savo likimą.

Laimei, laikas dirba mūsų naudai, kaip pasakyta „Įžangoje į knygą *Zohar*“, visos žmonijos vidinis (dvasinis) ir išorinis (fizinis) išsivadavimas artėja.

Kaip negali žmogus egzistuoti mūsų pasaulyje neturėdamas apie jį žinių, taip ir mirus kūnui, žmogaus siela negalės egzistuoti aukštesniajame pasaulyje be preliminarių žinių apie jį. Todėl kabalos žinios ne tik padeda patogiai egzistuoti šiame pasaulyje, bet ir užtikrina amžiną ir tobulą egzistavimą būsimajame pasaulyje.

NOJUS ĖJO SU DIEVU

Mūsų pasaulis egzistuoja ir yra palaikomas mažytės dvasinės šviesos kibirkštelės, kuri pralaužė dvasinio pasaulio ribą ir prasiskverbė į mūsų pasaulį. O dabar įsivaizduokite dvasinį pasaulį, kuris – ištisa šviesa, daug milijardų kartų didesnė nei ši kibirkštelė, nei visi mūsų pasaulio malonumai.

Tenykščiai malonumai – amžinybės, laisvės, pakilimo, pilnatvės pojūtis.

Todėl ir duota Tora. Tora – taisyklių, kurios valdo pasaulį, rinkinys, pasaulių sistemos dėsnių aprašymas. Tai – dvasiniai dėsniai. Jie tarsi sudaro jėgų tinklą, kuris valdo visus pasaulius.

Iš pradžių buvo tik šis tinklas, vėliau jame susidarė šiurkštesnės materijos „sutirštėjimai“. Subtilesnė materija – „dvasiniai pasauliai“, šiurkščiausia materija vadinama „mūsų pasauliu“.

Torą parašė kabalistas Mozė, jis aprašė pasaulių dėsnius, tačiau alegoriškai, žemiška kalba ir todėl mums atrodo, kad Tora – istorinis pasakojimas. Bet apie ką iš tiesų kalba Tora?

Kūrėjas sukūrė kūrinį – Adomą ir davė jam galimybę vystytis. Kūriniui išsivysčius (pasiekus dešimtą pakopą), atsirado reikmė įterpti į jį *binos* (atidavimo, gailestingumo) savybę. Kitaip kūrinys turėtų sunykti.

Dešimt kartų (t. y. dešimt pakopų arba *sfirot*) skiria Adomą nuo Nojaus: Adomas, Setas, Enošas, Kenanas, Mahalalelis, Jaredas, Enochas, Metušelahas, Lamechas, Nojus. Štai kaip pagal Torą vyko toliau:

Skyrius Nojus

Ir VIEŠPATS gailėjosi sukūręs žmogų žemėje, ir jam gėlė širdį. VIEŠPATS tarė: „Nušluosiu nuo žemės veido žmones, kuriuos sukūriau, – žmones drauge su gyvuliais, ropliais ir padangių paukščiais, – nes gailiuosi juos padaręs“.

Bet Nojus rado malonę Dievo akyse. Tokie yra Nojaus palikuonys. Nojus buvo teisus vyras, savo kartoje be dėmės, nes Nojus ėjo su Dievu. Nojui gimė trys sūnūs: Šemas, Hamas ir Jafetas.

Betgi Dievo akyse žemė buvo sugedusi ir pilna smurto. Dievas matė, kad žemė buvo sugedusi, nes visi marieji buvo sudarkę savo kelius žemėje. Tuomet Dievas tarė Nojui: „Aš nusprendžiau padaryti galą visiems mariesiems, nes per juos žemė prisipildė smurto, – tikėk manimi, sunaikinsiu juos drauge su žeme.

Statyk sau arką iš gofero medžių, padaryk arkoje perdaras ir užglaistyk ją iš vidaus ir iš lauko derva. Tikėk manimi, užliesiu tvanu – vandenimis – žemę po dangumi sunaikinti visiems mariesiems, turintiems gyvybės alsavimą.“

Kas yra Nojus? Kas yra arka? Trūksta žodžių apibūdinti gelmę pojūčių, kurie kyla atskleidžiant aukštesnįjį pasaulį knygoje *Zohar*. Tora, priešingai, perteikia paslaptis ir pa-

saulių erdvę paprastais žodžiais ir pasakojimais, kurie atrodo tarsi istoriniai aprašymai. Tai mus visiškai supainioja ir trukdo susitelkti prie daugiasluoksnės pasaulių sistemos struktūros tikrojo supratimo.

Be to, jei paviršutiniškai traktuojame Toros aprašymus, nuleidžiame ją iki žemiško lygio. Tora praranda visą savo vertę – būti išėjimo į aukštesnįjį pasaulį instrukcija.

Tačiau jei teisingai žvelgsime į kabalistines knygas, atskleisime giliausius pasaulių sistemos sluoksnius, pasijusime esantys už mūsų pasaulio laiko, erdvės, suvoksime, ką Toros autorius, Kūrėjas, mums sako.

Šiame skyriuje rašoma, kad „visi marieji buvo sudarę savo kelius žemėje“. Ar tai susiję su mumis, su mūsų laikmečiu? Tai galioja visiems laikams. Šis procesas nuolat vyksta pasaulyje ir kiekviename iš mūsų.

Tora nekalba apie kažkada, kažkokioje konkrečioje vietoje žmonijos istorijoje vykusius įvykius. Aprašoma žmogaus būseną. Būseną, kai žmogus mato visus savo žemus troškimus ir nori juos „surūšiuoti“, išryškinti, kuris yra asmeninis, kuris gali padėti dvasiškai tobulėti, o kuriuos reikia nuskandinti.

„Nojus“ – atidavimo savybė žmoguje

Žmogus savo viduje turi asmeninį troškimą, bet jį visiškai užgožia visi kiti. Mes gimstame ir egzistuojame visuomenėje, kuri reklamos forma diktuoja mums troškimus.

Šiandien tai baisi rykštė. Nuolat patiriame intelektualinį ir emocinį antpuolį. Todėl, kad Kūrėjas sukūrė dvi viena kitai

priešingas jėgas. Kuo daugiau galimybių dvasiškai augti turi žmogus, tuo stipresnės kliudančios jėgos, kurios priešinasi šiam procesui.

Tokios jėgos yra būtinos, kad žmogus dirbtų su savimi, surūšiuotų ir įsisąmonintų savo savybes.

Iš pradžių žmogus turi tik vieną jėgą, vienintelį troškimą, vadinamą „tašku širdyje“. Tai mūsų troškimų centras, kuris sieja žmogų su Kūrėju.

Tačiau jis visiškai nuslopintas kitų troškimų, siekių, kuriuos supantis pasaulis primeta žmogui. Iš visų jėgų ir troškimų būtina atskleisti tik vieną svarbiausią, asmeninį.

Asmeninis troškimas kelia aukštyn. Siela – vienintelis dalykas, kurį žmogus turi asmeniškai, visa kita yra sunešta ir visiškai svetima. Tikrai tikras tyras troškimas vadinamas „Nojus žmoguje“.

Žmogumi užsibaigia kūrinių evoliucija. Žinoma, kad iš pradžių sukuriamas tyriausias kūrinys. O žmogus – šiuurkščiausias iš visų kūrinių, esančių pasaulyje. Bet įgijęs ekraną su stipriausia antiegoistine jėga, žmogus atstumia aukščiausios kokybės šviesą ir vėliau gauna ją į vidų, pasiekdamas aukščiausią lygį tarp visų kūrinių.

Tai „celem Elokim“ (Dievo paveikslas) paslaptis. Gavęs stipriausią troškimą ir sukūręs ekraną, žmogus pasiekia aukščiausią lygį. O sudužus tokio lygio ekranui, suskilę indai (*kélim* – troškimai) nukrenta žemiausiai. „Celem Elokim“ – tai *bina*, noras atiduoti.

Kad galėtų nors truputį suprasti, kas yra atidavimas, kas yra Kūrėjas, žmoguje egzistuoja „celem Elokim“ dalis. Todėl žmogus turi pasirinkimo teisę. Jeigu jis atitiks Kūrėją, galės atiduodamas naudotis savu egoizmu ir kartu augti bei tobulėti.

Bet jeigu iš Kūrėjo gaunamą malonumą norės naudoti sau, nukris žemiau už visus. „Celem Elokim“ – jėga, iš aukščiau duota žmogui, kad teisingai naudotų egoizmą. Joks kitas kūriny negavo nieko panašaus.

Bijos jūsų ir drebės prieš jus visi žemės gyvuliai, visi padangių paukščiai – visa, kas juda žemėje, ir visos jūros žuvys.

Tokia jau gamtoje tvarka, kad jaunesnysis rodo nuolankumą ir bijo vyresniojo (žmogaus). Bet po pažinimo medžio nuodėmės išnyko aukšto lygio šviesa, kurią ankščiau jis gavo, liko tik tuščias, didžiausias iš visų sukurtų pasaulyje troškimas. Tada žmogus pasijautė žemiausias iš visų pasaulio kūrinių.

„Celem Elokim“ – žmogaus dalis, kuri panaši į *binos* savybę atiduoti. Todėl žmogus gali šia savo dalimi suprasti, kas yra Kūrėjas ir kokios Jo savybės. Padaręs teisingą pasirinkimą ir apribojęs savo savybes, jis pajėgs atiduoti. „Celem Elokim“ – atidavimo jėga, kurią Kūrėjas davė vien žmogui.

Tvanas – vanduo, kuris marina

Paprastai vanduo – valanti terpė, *bina*, šviesa *chasadim*, gailėstingumo šviesa. Bet čia stiprios vandens srovės, supančios žmogų, tampa užtvindančios ir žudančios. Kas yra šios jėgos, išoriškai panašios į vandenį, bet iš tikrųjų nešančios mirtį?

Kai baisios ir įvairios prieštaringos mintys, norai užvaldo žmogų – tai panašu į tvaną. Bet nors tvanas ir ateina kaip

labai šiurkšti jėga, galinti sunaikinti viską, ir iš tiesų jame skęsta visi, vis dėlto ji savo šiurkštumu apvalo.

Ir ji apvalo žmogų tik tuomet, kai jis kaip Nojus sukuria aplink save arką. Nojus – žmogus, patiriantis būseną, kai audringi tvano vandenys bando išvesti jį iš kelio.

Jei žmogus nuolat painiosis tarp svetimų jėgų, ketinimų, jie pavirs jam tvanu. Jis negalės nuo jų pabėgti. Jį nuolatos veiks naikinantys aplinkinių troškimai, kurie diktuos, ką ir kaip jis turi daryti.

Vieni geidžia pinigų, kiti valdžios ar šlovės, tretį dar kažko... Viskas aplink mus prisigėrę svetimų troškimų. Tik užmezgus dar stipresnį ryšį su kūrimo tikslu, galima nuo jų išsigelbėti.

Reikia sukurti aplink save ekrano sluoksnį, kuris apsaugotų nuo visų išorinių trukdžių, ketinančių nukreipti, sugundyti, išgąsdinti. Žmogus negalės dvasiškai augti, jei neapsisaugos nuo šio pasaulio tuštybių. Arka – savotiškas ekranas, apsauginė jėga.

Žmogus, kuris siekia kūrimo tikslo, negali pasiduoti jokiems kitiems poveikiams. Arka – vienas iš daugelio veiksmų, kuriuos tenka atlikti žmogui, kai jis nori dvasiškai tobulėti.

*Truputį geresnis tampa žmogus –
truputį geresnis tampa pasaulis*

Nojus – kitas žmogus po Adomo. Žmogus, kuriuo prasidėjo visas kelias Žemėje. (Žemė – „erec“ iš žodžio „racon“ – noras, t. y. mūsų vidinis troškimas). Neįmanoma pradėti kelią Žemėje (t. y. kažką savyje pakeisti), iš anksto nepasitelkus

tokios jėgos, palaikymo, nesukūrus viduje sistemos, kuri visiškai išlaisvintų žmogų iš visokių išorinių kliūčių.

Arka – priemonė, kurią pasirinko Nojus (t. y. siela, esanti tokioje pakopoje), kad žengtų tikslo link.

Žmogaus siela turi savyje visą pasaulį. Viso pasaulio atstovai, pagrindai, šaknys yra joje. Žmogus – aukščiausias mūsų pasaulio lygmuo, t. y. jo siela turi savyje visas gyvūninio, augalinio, negyvojo lygmenų sielas.

Visas pasaulis pasikeičia pagal žmogų: truputį geresnis tampa žmogus – truputį geresnis tampa ir pasaulis. Žmogus kildamas, t. y. tobulėdamas, nugalėdamas kliūtis, drauge kelia ir likusią gamtą. Šiame skyriuje Nojaus pavyzdžiums rodoma, kaip turi elgtis žmogus, kai patenka į aplinką, kurioje susiduria su kliūtimis.

Tada jis turi paimti visas ištaisytas savo sielos dalis (gyvūninę, augalinę, negyvąją – vadinamas „visų marijų poromis“) ir pasistatyti aplink save arką, kitaip tariant, tokį apvalkalą, kuris apsaugos nuo visų išorinių kliūčių.

Koks gali būti tas apvalkalas? Visiškai altruistiškas. Jei žmogui nieko nereikia, jei jis abejingas viskam, išskyrus kūrimo tikslą, niekas aplink negali jam pakenkti. Susietas su kūrimo tikslu, jis tiek pakyla virš visų kliūčių, kad jų nejaučia, jos niekaip negali paveikti, pakeisti jo kelio.

Kūrėjas iš aukščiau nurodo žmogui, kaip pasistatyti apsauginį apvalkalą. Pasakyta, kad Nojus įeina į arką ir Kūrėjas „jį uždaro iš lauko“.

Didžiulės trukdančios tamsiosios jėgos skiria Nojų nuo Kūrėjo. Ir visą tą laiką jis turi dirbti, kad kitame etape (tvanui atslūgus) galėtų ištaisyti šias jėgas. Tai ir yra mūsų kelio pirmyn esmė.

Būtina pabandyti izoliuotis, atsiriboti nuo išorės poveikių. Tai ir vadinama arkos statymu. Šiek tiek paanalizuoti save. Atsiskirti nuo šio pasaulio trukdžių, pamėginti nesąveikauti su žiauria aplinka, kad išsiugdytum būtent tai, kas vėliau paskatins žmonijos vystymąsi.

„Žmonija“ – turima galvoje jėgos, kurioms padedant žmogus pasieks Kūrėją.

Tada pamažu, vieną po kitos jis ištaiso jėgas, kurios buvo pasirengusios jį paskandinti. Jų ištaisymu ir pasiekiamas kūrimo tikslas. Jokiu būdu nereikia negatyviai vertinti bet kokio poveikio. Priešingai, reikia suprasti, kad viskas yra būtina ir pageidautina tikslui pasiekti.

Taigi jėgos, išskylančios kaip kliūtys, iš tiesų nėra žalingos. Atvirkščiai, reikia pajusti, jog Kūrėjas kviečia pasinaudoti jomis, kad žmogus toliau dvasiškai tobulėtų. Vėliau jis galės išeiti į naują žemę. Ji atrodys tyresnė, nes žmogus kitaip į ją žiūrės. Ir tada išties galės tęsti savo dvasinį kilimą, dvasinį augimą.

*Kai Nojus išeina iš arkos,
Kūrėjas pasiūlo jam sandorą*

Nojus išbuvo savo arkoje tol, kol žemę, t. y. visus troškimus („erec“ – žemė iš žodžio „racon“ – troškimas), visiškai užliejo vanduo, kol ji paskendo vandenyje – šviesoje *chasadim* (vandeniu kabaloje vadinama šviesa *chasadim*, kuri apvalo).

Nojus liko arkoje, kol visi kiti troškimai irgi sugebėjo išsivalyti tiek, kad jis galėtų teisingai juos naudoti savo vieninteliu vidiniam, asmeniniam troškimui.

Kada tai įvyko? Kai jis pajėgė atskirti savo troškimus nuo svetimų, iškelti kaip pagrindinį tik savo asmeninį dvasinį siekį. Tada jis vėl atsigrėžė į visus likusius troškimus, šio pasaulio veiksmus ir jais naudodamasis pradėjo dvasiškai tobulėti.

Kai Nojus išeina iš arkos, Kūrėjas pasiūlo jam sandorą – ryšį, sąjungą su savimi. Kodėl reikalinga sandora? Kad gautų jėgų iš Kūrėjo ir pradėtų gyventi.

Kitaip tariant, naudodamas naujus troškimus, kuriuos gavo naujoje išnirusioje iš vandens dirvoje, jis turi pradėti auginti savo kitas būsenas.

Ištaisymas, kurį atliko Nojus (t. y. išlaikė užsklęstas visas savo vidines dvasines jėgas), leidžia jam nusipelnyti to, kad pasirodė žemė.

Žemė, kurią anksčiau prakeikė Kūrėjas, pradėjo duoti vaisius ir todėl joje galėjo atsirasti gyvenimas, palaipsniui vedantis žmogų prie išsitaisymo, prie kūrimo tikslo.

*Kad pasiektume absoliučią laimę, reikalinga
ne mažinti, o didinti troškimus*

Turime suprasti, kad viskas aplink mus sukurta vien todėl, kad dvasiškai suartėtume su Kūrėju. Nėra nieko, kas sukurta veltui, ne šiam tikslui.

Ir todėl problema, kaip protingai panaudoti viską, kas egzistuoja aplink mus ir mūsų viduje, tikram, amžinam tikslui. Pats tikslas taip pat turi būti išaiškintas: ar jis iš tiesų tikras, amžinas ir koks būtent šis tikslas?

Visi mūsų troškimai ir malonumai aplink mus ne be reikalo sukurti. Žmogus jokių būdu neturi nieko atsisakyti šiaip sau.

Žmonės, pradedantys studijuoti kabalą, dažnai klausia: „Ar mes turime užsisklęsti, visko atsisakyti, išjungti televizorių, neskaityti laikraščių, neklausyti radijo?“ Jokių būdu to nereikia daryti. Priverstiniai apribojimai neduos rezultatų.

Geriausia tiesiog imtis knygų ir pradėti „apsipilti“ šiuo tyru vandeniu, *chasadim* šviesa, kuri, teisingai studijuojant, nusileidžia, aplieja žmogų iš išorės ir pripildo iš vidaus.

Ši šviesa atskleis troškimą, vadinamą „Nojus“, kuris siekia tikrojo Tikslą, ir išaiškina, kuriuos jūsų troškimus ir jėgas reikia panardinti į vandenį, kurį laiką jame palaikyti, apvalyti ir tik tada panaudoti.

Nojus neatsiskyrė iki tvano. Ką reiškia „tvanas“? Tai jėga, kurią reikia sužadinti intensyviai studijuojant kabalą. Kai ši jėga veiks visu galingumu, ji inspiruos jūsų būseną, vadinamą „arka“.

Dėl šios priežasties ir egzistuoja laikotarpis (aprašytas šiame Toros skyriuje), kai žmogus atsisako visų savo troškimų, užsisklendžia ir nori būti vienas, bet vėliau jis sutelkia likusius troškimus ir juos naudoja. Be jų jis negali judėti į priekį. Egoizmas, noras patirti malonumą – vienintelė varomoji jėga, sukurta Kūrėjo.

Didieji kabalistai ištis atsiskirdavo nuo masių (pasitraukdavo į olas, pasislėpdavo). Tačiau jie tai darė siekdami tam tikro tikslo, būdami labai aukštose dvasinėse pakopose. Tik tada, kai žmogus išsitaiso, užbaigia savo gyvenimo kelią, savo misiją šiame pasaulyje, jis užsisklendžia, kad būtent taip užsisklendęs susijungtų su visu išoriniu pasauliu, o vėliau grįžtų ir pasiūlytų naujamai kartai arba naujoms ateities kartoms naują dvasinio pasaulio suvokimo metodiką.

Todėl negali būti nė kalbos apie kažkokį priverstinį atsiskyrimą ir apsiribojimus. Teisingai studijuodami kabalą (t. y. pasaulių sistemos, Kūrėjo dėsnius), „apsiliedami“ aukščiausiąja šviesa, sužadinta per daugelį savičių, mėnesių, mes atskirsime savo troškimus ir suprasime, kaip šiuos troškimus bei jėgas valdyti, kaip dirbti su jais, koks turi būti jų tarpusavio santykis ir kuris iš mūsų troškimų vadinamas „Nojus“.

Žmogus turi pasiekti tokį lygį, kad vienu metu gyventų ir mūsų, ir kituose pasauliuose. Kartu su mūsų pasauliu jis turi jausti visus supančius pasaulius.

Juk pasaulis vienas, o mes turime išsilukštenti iš vidinio kiauto, kuris neleidžia matyti nei dabarties, nei ateities, trukdo suvokti, kas esame, kodėl gimstame ir kur išeiname po mirties.

Kūrėjas nori, kad žmogaus neribotų šis mažas kevalas, kad jis atvertų visus pasaulius. Bet problema ta, jog yra mokymasis per protą, logiką ir yra jausminis šio pasaulio suvokimas. Galime nieko nežinoti apie pasaulį, bet gyventi jame, nes jį jaučiame. Aš jaučiu karštį, šaltį, šviesą, mane supančius objektus, žmones, jėgas, pagaliau jaučiu patį save. Tačiau dvasinių pasaulių bei visko, kas juose yra, aš nejaučiu ir nesuvokiu, kaip šie pasauliai mane veikia.

O dabar atversime knygą *Zohar*, skyrių „Nojus“. Panašiai kaip Tora, ji padalinta į skyrius, ir nors jos kalba skiriasi nuo Toros kalbos, šios abi didžios knygos pasakoja apie tą patį – apie žmogaus kilimą iki Kūrėjo lygio, kad būtų patirtas amžinas, absoliutus malonumas.

Knyga Zohar. Skyrius „Nojus“

38. *Iki nusidėjimo Adomas neturėjo nieko iš šio pasaulio, t. y. neturėjo „kėlim“ (indų) šviesai chochma gauti.*

308. *Vynuogės – šviesa chochma. Jei šviesa chochma gaunama be ekrano, žmogus apsvaigsta, t. y. praranda gebėjimą gauti, kad atiduotų.*

O kai šviesa chochma gaunama apdengta šviesos chasadim, vynas sukelia džiaugsmą, nes šviesa chochma gaunama, kad atiduotum.

327. *Abraomas, Izaokas, Jokūbas ir visi pranašai ragavo gėrio ir blogio pažinimo medžio vaisius ir vis dėlto išliko gyvi.*

Kaip žinia, šis medis (gėrio ir blogio pažinimo medis) atneša mirtį: tas, kuris paragauja jo vaisių, miršta nuo nuodų juose...

Paaiškinsime, kad gėrio ir blogio pažinimo medis – tai „nukva de ZA“, kurią visad reikia prijungti prie likusių sferų (kitų sodo medžių). Tik tada galima valgyti jo vaisius ir jausti pažinimo malonumą. Štai kodėl Abraomas, Izaokas, Jokūbas ir visi pranašai galėjo be žalos sau valgyti gėrio ir blogio pažinimo medžio vaisius.

Bet tiems, kurie neprijungia nukvos prie ZA (vyro), o mėgaujasi tik ja pačia, ji yra mirties angelas. Ir kaip pasakyta, tą dieną, kai žmogus valgo nuo pačios nukvos, atskiria Kūrėją nuo Jo šchinės ir nuteisia save mirčiai.

Nereikia žmogaus teisti mirčiai. Šviesos išnykimas savaime yra mirtis. Tora nebaudžia už kokį nors nusižengimą. Dva-

sinė mirtis – ryšio su Kūrėju praradimas. Mes dar turime pasiekti tokį lygį mūsų pasaulyje.

Tas, kuris ir anksčiau neturėjo ryšio su Kūrėju, nesijaučia jį praradęs. Mes nesivadiname mirusiais, nes nejaučiame dvasinio gyvenimo, esame žemiau *machsomo* (ribos, skiriančios dvasinį ir materialųjį pasaulius). Tik tas, kuris suprato, jog gyveno, jautė Kūrėjo šviesą, o vėliau liovėsi ją gavęs, gali būti vadinamas mirusiu.

Tik pats žmogus, būdamas tokios būsenos, gali konstatuoti, nustatyti savo dvasinę mirtį. Ši būseną verčia jį apgailestauti dėl to, kas nutiko, kęsti nepaprastas kančias, kas savaime yra jėga, vėliau galinti jam grąžinti dar aukštesnio dvasinio lygmens gyvenimą.

Nepajautęs dvasinės mirties, žmogus negali pradėti jausti gyvenimo. Nėra nė vieno teisuolio, kuris nenusidėjo darydamas gera. Prieš priesaką visad būna nuodėmė. Ir kai žmogus suvokia visą blogį, pajutęs savo dvasinę mirtį, jis atsigręžia į Kūrėją ir prašo gyvenimo.

KABALOS KALBA

Tik keletu Penkiaknygės tekstų pailiustruome, kaip kabala atskleidžia slaptąją Biblijos prasmę. Ji išlieka paslėpta, kol žmogus nepradeda studijuoti kabalos, o studijuodamas jis pats sau atveria visas slaptąsias prasmes.

Jūs jau turite tam tikrą supratimą apie kabalistų naudojamą „šakų kalbą“.

Mes žinome, kad aukštesnysis ir mūsų pasauliai yra lygiagretūs ir viskas, kas egzistuoja aukštesniajame pasaulyje, nusileidžia į mūsų pasaulį.

Aukštesniajame pasaulyje gimsta visi įvykiai, vėliau nusileidžiantys į mūsų pasaulį. Beje, visos jėgos, signalai tiksliai sutampa su savo objektu mūsų pasaulyje. Nėra nė vieno objekto, jėgos ar reiškinių mūsų pasaulyje, kuris nebūtų aukštesniojo pasaulio padarinys.

Duosiu kelis pavyzdžius, kaip kabaloje apibrėžiamos svarbiausios sąvokos:

Šviesa – malonumas, kuris užpildo kūrinį.

Vieta – noras gauti, kuris ir yra kūrinys, turima omenyje „vieta“ visai šviesai (malonumui) kūrinyje.

Judėjimas – kiekvienas savybių atsinaujinimas dvasiniame pasaulyje vadinamas judėjimu, nes savybė atsiskiria nuo ankstesnio pavidalo ir gauna nuosavą vardą. Panašiai kaip dalis, atskirta nuo materialaus objekto, kuri pajuda ir nutolsta nuo ankstesnės vietos.

Vardas – paaiškinimai, kaip šviesos, į kurias nurodo vardai, gali būti suvoktos, kitaip tariant, pakopos vardas rodo tos pakopos suvokimo būdus ir kelius.

Kūrėjo signalai

Toroje (Penkiaknygėje) Mozė aiškina mokslą apie aukštesniojo pasaulio suvokimą. Tačiau skaitant mums labai sudėtinga, praktiškai neįmanoma, už visų šeimyninių, istorinių apsakymų, už visko, kas ten aprašyta, išvelgti kažką gilesnio nei šie pasakojimai ir pajusti tai, kas, pasak kabalistų, ten paslėpta.

Žmonės ieško Toroje kodų, įvairiausių sąryšių. Yra milijonai įvairių ryšių tarp bet kurių Toros dalių, nes kiekviena dalis susijusi su visomis kitomis. Suskaičiuotas raidžių, žodžių, posakių, blokų kiekis...

Pastaruojų metu panaudojant kompiuterius buvo atliktas didžiulis vidinės struktūros, raidžių tipų, jų sudedamųjų dalių tyrimas. Tačiau žmogui tai nieko neduoda, nes jis nežino, kas slypi už kiekvieno simbolio, taško, raidės pakrypimo, žodžių derinio ar tam tikro perkėlimo.

Iš pat pradžių Tora buvo užrašyta be tarpų, kaip vienas žodis, vėliau šis žodis suskirstomas į žodžius, tie savo ruožtu į raides, raidės dalijamos į elementus ir galų gale prieiname prie raidės analizės: taško ir iš jo išeinančio brūkšnio.

Juodas taškas baltame fone reiškia šviesos šaltinį, iš jo sklaidžiamą šviesą. Jei šviesa leidžiasi iš viršaus į apačią, nuo aukštesniosios jėgos, Kūrėjo, kūrinio link, žymima vertikaliu brūkšniu. Jei tai – jėga, susijusi su visa pasaulių sistema, žymima horizontaliu brūkšniu.

Iš esmės tai visa informacija, pasiekianti iš Kūrėjo mus: visos įmanomos brūkšnių, taškų kombinacijos priklauso tik nuo šių dviejų mums siunčiamų signalų ir jų derinių:

- asmeninis signalas, kurį Kūrėjas siunčia žmogui – vertikalė linija;
- bendras signalas iš Kūrėjo žmonijai – horizontalė linija;
- įvairios būsenos tarp jų.

Taip visi signalai sudaro kodą, žmonijos ir Kūrėjo santykį. Beje, kiekvieną akimirką jis gali pasikeisti, nes kiekvieną akimirką kiekvienos sielos būseną yra kitokia.

Žmogus, skaitantis Torą, jei jis išmokytas teisingai ją suvokti, žvelgdamas į šiuos simbolius, kiekvienoje jų kombinacijoje mato savo praėjusią, dabartinę ir ateities būseną. Tačiau, kad tai matytų, nepakanka tiesiog skaityti tekstą.

Knyga *Zohar* yra raktas, padedantis teisingai skaityti Torą (kaip išėjimo į dvasinį pasaulį instrukciją). *Zohar* reiškia „švytėjimas“. Ji komentuoja penkis Toros dalis ir aiškina, kaip suprasti Mozės tekstą.

Knygoje *Zohar* parodytos visos šviesos ir indo (*kli*) savybės bei jų kombinacijos, ir iš kabalistinių knygų galime sužinoti, ką reiškia kiekvienas raidės elementas. Kiekviena raidė atspindi tam tikrą užbaigtą būseną. Tarkim, mano šiandieninę būseną, štai dabar.

Aš pavargęs, patiriu tam tikrus pojūčius, turiu kažkokių minčių, kurios tam tikru būdu pasireiškia mano kūne; aš sveikas arba sergu; aš mažiau arba daugiau pakylėtos dvasinės būsenos – jei visa tai patikrinsiu savyje ir norėsiu aprašyti, galėsiu išreikšti tam tikru simboliu. Šis simbolis ir vadinamas raide.

Juodos raidės baltos šviesos fone

Bet kuri šviesa privalo turėti savo sklidimo pasauliuose ribą, bet, kad aprašytume šviesos veiksmus, turi būti ir trauka, ir ribojimas. Šios dvi jėgos turi veikti vienu metu.

Panašiai bet kuri mūsų jauslių pojūtį jaučiame ribojimo būdu, nes objekto paviršius, garso, šviesos ar bet kokia kita banga susiduria su mūsų pojūčių organu, kuris riboja jos sklidimą, ir todėl jis gali ją pajusti.

Baltas fonas – neskaidoma, visiškai vientisa ir todėl mūsų nejaučiama šviesa. Tai, ką gebame išskirti, gali būti išreikšta tik ribojant šios baltos šviesos sklidimą. Skirtingos šio ribojimo rūšys ar laipsniai vadinami raidėmis. Todėl mes matome juodas ribas ant balto fono ir suvokiame tik juodus apribojimus.

Bet kuri raidė, nesvarbu kurios kalbos (gali būti ir hebrajų, ir rusų, ir lietuvių), susideda iš juodos spalvos (dar neištaisytos dalies) ir baltos erdvės, kurioje ji parašyta. Raidės pagrindas – balto ir juodo kontrastas.

Taip ji išreiškia Kūrėjo ir kūrinio savybių skirtumą mūsų sąmonėje. Kūrėjo savybės visiškai baltos, mūsų nesuvokiame. O kūrinio savybes mes suskirstome ir perteikiame, kokie jaučiamės, lygindami save su Kūrėju. Iš šio santykio su Kūrėju susideda raidės, simboliai, mūsų supratimas. Tik taip mes galime pajusti save, mūsų priklausomybę ir nepanašumą į supančią šviesą.

Mes nesugebame jausti būsenų, kai būna tiktai juoda (matome vien save) arba tiktai balta (matome vien Kūrėją). O ir visi mūsų jausmai, bet kurie pojūčiai, jei išsižiūrėsime, remiasi kontrastais – vienas prieš kitą. Todėl pasinaudojus

bet kurios kalbos abėcėle, galima aprašyti mūsų būsenas, pakilimus ir nuolydžius...

Apskritai visą kabalą galima perrašyti bet kuria kita kalba. Bet mums pasiekus Begalybės pasaulį, raidės išnyksta, nes juoda savybė jose (kūrinio savybė) tampa tokia kaip šviesa, Kūrėjo savybė, todėl, kad jei troškimas įgijo ekraną (hebr. *masach*), jis viską nuo savęs atspindi.

Iškyla klausimas: jei troškimai neišnyksta, kodėl sakome, kad išnyksta raidės? Raidės išnyksta, nes raidės pagrindas – Kūrėjo ir kūrinio skirtumo pojūtis. Išnyksta skirtumai, todėl ištirpsta raidės.

Ką reiškia „ištirpsta“? Informacija apie Kūrėją tampa neribota, visiškai išsami ir todėl jos neįmanoma pavaizduoti raidėmis – ribojimu. Kitaip tariant, tai ne ištirpimas ar išnykimas, o priešingai, toks begalinis žinojimas, kad jo neįmanoma atvaizduoti ar apibūdinti mūsų ribota kalba, nes ji grindžiama ribojimu.

Raidės, simboliai, kalba skirti dvasiniam žinojimui, suvokimui perteikti. Kiekvienos abėcėlės kiekviena raidė turi savo dvasinę prasmę, nes žmonės raidėmis perteikia savo pojūčius.

Bet koks pojūtis (ne tik žmogaus, bet ir gyvūno) – nesąmoningas Kūrėjo jautimas. Niekas to nesupranta, tačiau iš tikrųjų kai, pavyzdžiui, poetas kuria eiles, jis, aprašydamas savo meilę moteriai, vaikams, saulei, šviesai, apibūdinamas savo kančias, nori nenori parodo, jog jaučia šviesą, kuri jį veikia.

Klausimas:

Ar kalbos pasirinkimas turi ypatingą reikšmę perteikiant kabalistinę informaciją?

Klausiate, ar įmanoma perteikti dvasines sampratas ir jų prasmę kitomis raidėmis, kita kalba, įvairių kalbų žodžiais?

Ne, nėra jokio skirtumo, kokia kalba bus perteiktos dvasinės sampratos, nes mes išreiškiame žmogaus pojūčius. Paklauskite, pavyzdžiui, karvės mūkimo ir pabandykite suprasti, pajusti, ką ji nori „pasakyti“. Ką išreiškia jos kalba?

O gyvūnams ji išreiškia gamtos, Kūrėjo pojūtį. Ir mes, bendraudami tarpusavyje (mūsų dainos, žodžiai, posakiai, klyksmai, šūktelejimai, atodūšiai), skirtingais būdais išreiškiame Kūrėjo pojūtį mumyse.

Tai, ką jaučiu, ir yra šviesa, mano Kūrėjo jautimas. Jei man atrodo, kad suvokiu Jį per tave, per jį ar iš savo vidaus (nesvarbu) – kartais tai teisingas pojūtis, juk ir viduje, ir išorėje – visur Kūrėjas. Visa tai bendros jėgos pasireiškimas, kuri, be indo (*kli*, kūrinio), vienintelė egzistuoja, tik apie ją mes ir kalbame.

Bet kuris iš mūsų išreiškia tai, kaip jį veikia Kūrėjas, kaip jis suvokia, jaučia Kūrėją, savo reakciją į Jo veikimą. Todėl nesvarbu, kokia kalba tai daroma.

Knyga *Zohar* parašyta aramėjų kalba, šnekamąja Mesopotamijos kalba. Kabalistai laisvai ja kalbėjo. Babilono Talmudas parašytas aramėjų kalba, kuri jau truputį skiriasi nuo *Zohar* kalbos, nes priklauso kitai epochai. Tiesiog to meto kabalistai gyveno Babilone ir aramėjų kalba buvo jų šnekamoji kalba.

Vėliau, kai graikai užkariavo senovės Judėją, į hebrajų kalbą buvo įtraukta daug graikiškų žodžių ir mes naudojame daug graikiškų terminų (ne tik žodžius, bet ir apibrėži-

mus), t. y. pagrindiniai žodžiai perimti iš graikų kalbos ir dėl to nėra kiek nenukenčia informacijos apie dvasinių pasaulių struktūrą perdavimo vientisumas.

Klausimas:

Kodėl kabalos kalba yra hebrajų?

Visa kabala apibūdina artėjimo prie Kūrėjo, Kūrėjo jautimo pakopas. Kabalistai pasirinko šią kalbą, kad galėtų bendrauti vienas su kitu. Jie perteikia savo žinias mūsų pasaulio žodžiais ir simboliais, panašiai kaip matematikai perteikia informaciją formulėmis, o muzikantai gaidomis.

Abu kabalistai (kuris rašo ir kuris skaito) supranta apie ką kalbama, ką šie žodžiai reiškia kabaloje.

Žodis – kodas, nurodantis tam tikrą dvasinį objektą ir jo būseną. Skaitydamas žodį kabalistas gali atkurti būseną, kaip muzikantas gali atkurti garsą. Kitaip tariant, kabalistas gali jausti, ką šiuo žodžiu sako jo kolega, pajusti būtent tai, ką turėjo galvoje autorius.

Kalba – tik emocinės informacijos, jaučiamos kaip šviesos, malonumo poveikis, užrašas. Žmogui sau, savo viduje nereikia kalbos, juk yra jausmai. Bet kai norime perteikti savo pojūčius kitiems, privalome juos apvilkti kažkuo, ką supranta žmogus, kuriam norime tai papasakoti. Šis pojūčių apvalkalas ir yra kalba.

Nesvarbu kokia kalba. Tiesiog kabalistai pasirinko hebrajų kalbą ir ją išdėstė visą informaciją. Truputį pasinaudojo ir aramėjų kalba – šnekamąja Mesopotamijos kalba.

Knyga *Zohar* laisvai naudoja „užsienio“ kalbas, kurios buvo vartojamos Izraelyje jos rašymo metu (graikų ir kt.). Aišku, mes, sekdami kabalistais, irgi jas naudojame.

Aš klausiau savo Mokytojo Barucho Ašlago dėl hebrajų kalbos ir jis man atsakė, kad bet kuri kalba gali būti pritaikyta dvasinei informacijai perteikti, bet kadangi kabalistai jau viską aprašė hebrajiškai, sudarė „šaknies ir šakos“ žodyną, kabala remiasi šia kalba. Hebrajų kalba laikoma šventa, nes padeda mums įgyti šventas Kūrėjo savybes.

Ką iš esmės mes norime išreikšti? Išreiškiame žmogaus pojūčius. Galima naudoti muzikos kalbą, spalvas, bet kokią kitą kalbą. Viskas, kas leidžia tiksliai išreikšti žmogaus pojūčius, sąvokas, pažinimo procesą, gali būti panaudota kaip kalba.

Apie dvasinį pasaulį galima papasakoti bet kuria kalba. Hebrajų kalba unikali tuo, kad jos dėka mes turime jau gatavą kodą. O jei atsiras kabalistas, kuris puikiai žinos kitos kalbos šaknis, jis tą patį galės padaryti ir su bet kuria kita kalba.

Tam tikros hebrajiškų raidžių formos išreiškia jėgų, kurios slypi už raidžių, derinius. Bet ir kitomis kalbomis mes galėtume išreikšti tuos derinius. Iš esmės kitų kalbų raidžių formos kilusios iš tos pačios šaknies kaip ir hebrajiškos raidės. Tačiau jos yra pakeistos, todėl kitose kalbose raidžių ir dvasinių šaknų ryšys kitoks.

Klausimas:

Kaip aprašomi žmogaus, kuris jaučia Begalybės pasaulį, pojūčiai?

Kabalistai niekaip negali aprašyti sielos egzistavimo Begalybėje, nes visas raides, visus informacijos perteikimo būdus mes galime suprasti, pajusti tiktai esant riboms, o ne Begalybėje.

Jei nėra ribų, nėra pojūčių. Mūsų jautimas remiasi kontrastais: juoda – balta, kartu – saldu, gėris – blogis, malonu – nemalonu. Visi mūsų pojūčiai atsiranda dviejų priešingų poveikių sandūroje, panašiai kaip bet kurių matavimo prietaisų pagrindas – pasipriešinimas: turi būti spyruoklė ir matuojamas jos pasipriešinimas, kuris tolygus spaudimui į ją. Mūsų visų tipų pojūčiai grindžiami tokiais palyginimais, tokia mūsų prigimtis.

Tačiau žmogui pradėjus jausti Begalybę, beribį gavimą dėl Kūrėjo, ši siena tarsi išnyksta ir tų pojūčių neįmanoma aprašyti mums suprantamais simboliais, nes jie jau nesiremia prieštaravimu, susidūrimu, kažkokios ribos atsiradimu.

Juk visos raidės sudarytos iš juodų elementų baltame fone, t. y. iš kontrastų, „kairės-dešinės“ žymėjimo, apribojimų, perkėlimų. Visos raidės – tikslus taškų, sukrautų tam tikromis kryptimis, vaizdavimas. Be jų mes paprasčiausiai nežinome, ką ir kaip jausti.

Todėl neturime jokios galimybės aprašyti, kas egzistuoja virš Begalybės pasaulio. Kitaip tariant, kalbėti apie patį Kūrėją mes iš tikrųjų negalime, bent jau dabar.

KABALISTINĖS MUZIKOS KALBA

Dvasinius pojūčius galima perduoti ir muzikos kalba. Ši kalba gera tuo, kad žmogus, net nežinantis jokios kitos kabalistinės kalbos, nematantis dvasinės informacijos, gali būti nors truputį emociškai įkvėptas dvasinio pasaulio pojūčių, kuriuos patyrė kabalistas, kurdamas šią muziką.

Tai įmanoma todėl, kad melodija įsiskverbia į žmogų be jokio pasipriešinimo, juk nei mintis, nei protas, nei išsąmoninimas, nei analizė jos netransformuoja, ji paveikia širdį tiesiogiai. Nesuvokdamas žmogus pradeda jausti savo viduje kažkokį poveikį, kurį daro ši muzika ar tai, kas joje paslėpta.

Kas tokio įdomaus ir ypatingo kabalistinėje muzikoje? Tai, ką jaučia kabalistas dvasiniame pasaulyje. Jis jaučia aukštesnįjį pasaulį, Kūrėjo pasireiškimą. Tai gali būti išreikšta eilėraščiais, dainomis, melodijomis, t. y. bet kokiomis vidinių žmogaus pojūčių įrašymo formomis, kurias žino žmogus.

Vis dėlto iš visų kalbų, iš visų informacijos perteikimo žmogus žmogui būdų muzikos kalba yra pati tiesiausia, atviriausia, nereikalaujanti jokių paaiškinimų. Ji grindžiama tuo, kad turime bendrus jausmus, sampratas, nes priklausome žmonių giminei, gyvenančiai šioje planetoje.

Ši muzika beveik vienodai veikia visiškai skirtingų mentalitetų žmones, kurie nėra pratę prie tokių melodijų.

Kai klausotės kabalistinių melodijų, paprasčiausiai pabandykite pajauti jas tiesiogiai, joms atsiverti, kad šios melodijos prasiskverbėtų tiesiai į jus. Vėliau pamatysite, pajusite, kad netgi kartkartėmis jų klausydamiesi patirsite tą patį, kaip ir daug valandų rimtai studijuodami kabalą.

Šios melodijos išreiškia žmogaus ir Kūrėjo ryšį. Šis ryšys susideda iš dviejų komponentų: troškimo (*kli*, dvasinio indo, sielos) ir užpildymo Šviesa (Kūrėjo jautimo).

Jei žmogus, kabalistas, nori parodyti, kaip jis suvokia Kūrėją, kaip Jo trokšta, mes girdime liūdną muziką. O jeigu jis kalba apie troškimų pripildymą, girdime šviesią, džiugią muziką, kartais patiriame saldų ilgesį.

Nors kabalistinės melodijos skamba liūdnai, turi minoringą atspalvį, reikia suprasti, kad taip jas girdime mes. Turėkime galvoje, jog kabalistas, jausdamas šias melodijas, patiria susižavėjimą, didingumą, pakilimą.

Tai kažkas, kas tiesiog pakyli tave ir laiko ore. Štai ši pojūtį perteikia kabalistinės melodijos, tad nesupraskite jų kaip kančių, o kaip gėrėjimąsi, pakilumą, kaip ryšio su Kūrėju skonį.

Visos kabalistinės melodijos perteikia tam tikras dvasines būsenas. Gera jų klausytis, bet reikia nuolatos atminti, kad turime bandyti įsiskverbti į informaciją, kurią gauname klausydamiesi, nes šių garsų viduje dar ateina banga, kurios nepagauna mūsų klausa ir netgi mūsų širdis.

Muzika iš vidaus veikia mūsų „rešimot“ – mūsų informacinius, dvasinius genus. O ši banga juos lavina. Taip mes pradedame jausti subtilesnius dvasinius sluoksnius.

Klausimas:

Kažkodėl, kai klausausi kabalistinės muzikos, nuliūstu. Bet juk muzika yra tam, kad pakeltų mums nuotaiką, ar ne taip?

Jei jūs egzistuosumėte lygiuose, apie kuriuos pasakoja ši muzika, ištirptumėte palaimos, malonumo, šviesos vandenynėse kaip vaikas mamos glėbyje.

Bet kadangi šios muzikos šviesa ateina pas jus iš tolo, ji turi visų pakopų, skiriančių jus ir tą lygį, iš kurio sklinda ši šviesa, informaciją.

Šiuose garsuose jūs girdite kančią, sielos (*kélim*, indų) patiriamą šviesos ilgesį. Bet kuo aukščiau kilsite, tuo labiau jausite muzikoje ne liūdesį, o susilieįimo su Mylimuoju švelnumą ir palaimą.

Muzika – kančia nutolusiam nuo Jo ir malonumas tam, kuris arti. Antai, jei esate alkanas ir matote padengtą stalą, jūsų alkis nujaučia džiaugsmą, malonumą. O jei esate alkanas ir stalas tuščias, alkis didina jūsų kančias.

Atskleiskite Kūrėją – tobulybės, amžinybės, malonumų šaltinį, ir jūsų troškimai bus ne kančia, o stimulus pajusti gyvenimą!

Michael Laitman
SLAPTOJI BIBLIJOS PRASMĖ

Į lietuvių kalbą vertė *Emilis Zingeris*
Redaktorė *Sofija Tinovskytė*
Viršelio dailininkė *Olga Utkina*

Dialogo kultūros institutas
Vilniaus g. 39–403, LT 01119 Vilnius
dki@delfi.lt
www.kabala.lt
Tiražas 800 egz. Užsakymas 8.721
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys“
Vakarinis aplinkkelis 24, LT 48184 Kaunas.